

วันที่ 23 มิถุนายน 2558 ผมได้รับเชิญเข้าร่วมประชุมเชิงปฏิบัติการด้านการท่องเที่ยว ที่โรงแรมแมนดาริน ผมมีโอกาสได้พบสุภาพสตรีที่น่าสนใจ 2 ท่าน ท่านแรกได้รับการแนะนำจากนักจัดรายการจากสถานีโทรทัศน์ช่อง 5 ระหว่างช่วงพักดื่มกาแฟ ได้รับการแนะนำว่าเป็นคุณทีมหมอในโครงการของพระเทพา เนื่องจากมีเวลาน้อยทำได้แค่แนะนำตัวและมูลนิธิศูนย์บูรณาการพัฒนามนุษย์ฯ ผมได้ให้นามบัตรไว้กับคุณหมอ และคุณหมอได้จดชื่อ e-mail address และเบอร์โทรศัพท์ ลงบนแผ่นกระดาษให้ผม

ส่วนท่านที่สอง เป็นหนึ่งในวิทยากรร่วมเสวนา ท่านนำเสนอในมุมมองที่ยังไม่มีใครยกขึ้นมาก่อน เป็นประเด็นที่น่าสนใจ ผมรู้สึกทึ่งมาก เมื่อจบการเสวนา จึงรีบวิ่งเข้าไปแนะนำตัวเองกับวิทยากรท่านนั้น สำหรับท่านที่สองนี้มีโอกาสได้สนทนาและถ่ายรูปร่วมกัน

ช่วงหัวค่ำระหว่างนั่งเช็ค e-mail และเตรียมส่ง e-mail ถึง สุภาพสตรีทั้งสองท่านที่ได้พบเมื่อบ่ายวันนี้ ได้รับ e-mail จากสุภาพสตรีท่านแรกที่ว่า คุณหมอขอให้ผมส่งข้อมูลของมูลนิธิไปให้พิจารณา เนื่องจากฟังผมแนะนำแล้วเห็นว่าเป็นโครงการที่ดีมากสามารถช่วยคนได้เป็นจำนวนมาก และคุณหมอยกมีส่วนร่วมในโครงการนี้

ผมได้ตอบ e-mail ของสุภาพสตรีท่านแรกพร้อมส่งเอกสารมูลนิธิไปให้พิจารณา และส่ง e-mail ถึงสุภาพสตรีท่านที่สอง พร้อมแนบเอกสารข้อมูลของมูลนิธิไปให้เช่นกัน

วันที่ 24 มิถุนายน 2558 ได้รับ e-mail ตอบกลับจากสุภาพสตรีทั้งสอง ท่าน ต่างพร้อมที่จะมีส่วนร่วมในการช่วยโครงการของมูลนิธิฯ แต่เนื่องจากผมจะต้องเดินทางไปเกาะ พี พี และจะเดินทางกลับกรุงเทพฯ ปลายเดือน มิถุนายน จึงตอบ e-mail ท่านสุภาพสตรีทั้งสองท่านไปว่า จะโทรศัพท์ไปหาเพื่อนัดหมายคุยรายละเอียดเพื่อหาแนวทางในการมีส่วนร่วมโครงการของมูลนิธิฯ ในวันที่ 30 เมษายน หลังจากกลับจากการประชุมที่เกาะ พี พี

วันที่ 30 มิถุนายน โทรไปหาสุภาพสตรีท่านแรกที่เป็นหมอ คุณหมอแจ้งว่ากำลังจะเดินทางไปประเทศลาวในวันที่ 7 กรกฎาคม 2555 และชวนผมร่วมเดินทางไปด้วย เพื่อให้ไปดูกิจกรรมที่คุณหมอทำอยู่ซึ่งเป็นการช่วยเหลือคนลาวและคนไทย เพื่อให้ผมพิจารณาว่าจะต่อยอดกิจกรรมของทั้งสองฝ่ายได้อย่างไร (ผมเข้าใจว่าเป็นการเดินทางเป็นคณะของหมอในโครงการของพระเทพา) ผมได้สอบถามถึงค่าใช้จ่ายในการเดินทาง คุณหมอแจ้งว่าไม่มีค่าใช้จ่ายอะไร ผมจึงได้ตอบตกลงไป แต่ขอพบก่อนเพื่อสอบถามรายละเอียดเรื่องกำหนดการเดินทาง โดยได้ตกลงนัดพบกันที่ กระทรวงสาธารณสุข ในวันที่ 2 กรกฎาคม เวลา 17.00 น

วันที่ 2 กรกฎาคม ผมไปพบคุณหมอที่กระทรวงสาธารณสุข ตามเวลา 17.00 น แต่คุณหมอแจ้งว่ายังติดงานอยู่จะเสร็จประมาณ 19.00 น และนัดพบสถานที่ใหม่ จึงตกลงพบกันที่ The Mall ถนนงามวงศ์วาน เวลา 19.00 น ผมจึงถือโอกาสไปรอที่ The Mall เลย โดยไปถึงที่ The Mall เวลาประมาณ 17.30 น และเดินเข้าเวลาจนถึง 19.00 น คุณหมอโทรมาว่ากำลังจะออกจากที่ประชุม ผมเข้าใจว่าคุณหมอคงมาถึง The Mall ไม่เกิน 15 นาที จึงเข้าไปนั่งรอคุณหมอที่ร้าน MK SUKI โดยยังไม่ได้อะไร รอจนถึง 20.00 น คุณหมอก็ยังไม่ถึง เกรงใจทางร้านมากเพราะมานั่งตั้ง 1 ชั่วโมงแล้วยังไม่ได้อะไรทานเลย จึงสั่งเบียร์มานั่งทานก่อน คุณหมอมาร้าน ประมาณ 20.30 น ระหว่างทานอาหาร คุณหมอได้คุยและนำรูปภาพที่ประเทศลาวที่คุณหมอแจ้งว่าจะทำเป็น Home Stay เพื่อสร้างคนท้องถิ่นให้มาดูแล และแจ้งว่าคุณหมอจะต้องเดินทางไปล่วงหน้าก่อนผม และให้ผมบินตามไปพบคุณหมอที่สนามบินอุบลราชธานี ในวันที่ 7 ก.ค. เพื่อเดินทางเข้าประเทศลาว สรรวจสถานที่ และเข้าไปพบกับเจ้าแขวงลาว และค้างคืนที่ลาว วันที่ 8 กลับเข้ามาที่ฝั่งไทย

และคำนึงกับชาวบ้านเพื่อดูชีวิตความเป็นอยู่ และวันที่ 9 คุณหมอมะส่งผมที่สนามบินเพื่อเดินทางกลับกรุงเทพ และให้ผมจ่ายค่าตัวเครื่องบินเอง ผมได้ปฏิเสธว่าเป็นเช่นนั้นผมไม่ไป คุณหมอจึงแจ้งว่าถ้าเช่นนั้นคุณหมอจะออกค่าตัวเครื่องบินให้ผมเอง เพราะอยากให้ผมไปเห็นและช่วยให้คำปรึกษาถึงความเป็นไปได้ของโครงการ และถ้าเป็นไปได้ก็จะจ้างผมเขียนแผนโครงการให้ ผมจึงแจ้งไปว่าเอาอย่างนี้และกัน ให้คุณหมอเป็นผู้รับผิดชอบการเดินทางครั้งนี้ โดยผมจะช่วยเหลือเป็นที่ปรึกษาในการจัดทำแผนให้โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆ และผมจะนำเพื่อนร่วมงานไปด้วยอีกคนเพื่อกลับมาจะได้ช่วยกัน คอยกันไปทานกันไปจนถึงเวลาปิดร้านจึงแยกย้ายกันกลับ และตกลงที่จะส่งสำเนาหนังสือเดินทางของผมกลับเพื่อนเพื่อให้คุณหมอไปจัดการซื้อตัวเครื่องบินให้ผมและเพื่อน

วันที่ 3 กรกฎาคม ผมพบกับเพื่อนอีกคนที่เขามีความชำนาญเรื่องการทำธุรกิจกับคนลาว และรู้จักคนใหญ่คนโตในลาวหลายคน สนใจที่จะไปกับผมถ้าคุณหมอไม่ขัดข้อง โดยเขาจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายของเขเอง จึงโทรแจ้งคุณหมอว่าตกลงทางผมจะไปกันทั้งหมด 3 คน โดยคุณหมอเป็นผู้รับผิดชอบด้านค่าใช้จ่ายของผมและเพื่อนที่ไปทำงานให้คุณหมอโดยไม่คิดค่าตัว ส่วนเพื่อนอีกคนเขาเป็นพ่อค้า เขาจะเป็นคนออกค่าใช้จ่ายเอง เนื่องจากเขาอาจมีผลประโยชน์ร่วมในการเดินทางครั้งนี้ คุณหมอก็ไม่ได้ว่าอย่างไร ผมจึงส่งสำเนาหนังสือเดินทางของเพื่อนที่เพิ่มเข้ามา เพื่อให้คุณหมอนำไปซื้อตัวเครื่องบินและแจ้งราคาตัวมาเพื่อจะได้โอนเงินไปให้คุณหมอ

วันที่ 4 ก.ค. ทั้งวันไม่สามารถติดต่อคุณหมอได้ เพราะต้องการทราบเรื่องเที่ยวบิน จนช่วงค่ำจึงติดต่อคุณหมอได้ คุณหมอแจ้งว่าติดธุระทั้งวันไม่ว่างเลย และแจ้งว่าตกลงการเดินทางต้องเปลี่ยนแปลงการเดินทาง โดยให้ผมและเพื่อน รวม 3 คน ขับรถกันไปเองที่โคราช และพบกับคุณหมอที่โรงพยาบาลที่โคราช ในวันที่ 6 ก.ค. ไม่เกินเวลา 17.00 น คุณหมอจะเช่ารถตู้เพื่อเดินทางร่วมกันทั้งหมด 7 คน (ฝ่ายผม 3 คน ฝ่ายคุณหมอ 4 คน) เพื่อการเดินทางครั้งนี้

ผมคิดว่าจะไม่ไปยกเลิกการเดินทางเพราะไม่มีอะไรแน่นอนเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา แต่เพื่อนของผมอีก 2 คนอยากไปเพราะต้องการให้ถึงที่สุด รู้ให้จริงว่าจะเกิดอะไรขึ้น ในที่สุดจึงตกลงตามนั้น

วันที่ 5 ก.ค. คุณหมอโทรมาขอให้ไปรับคุณหมอดอน 9.00 น วันที่ 6 ที่โรงพยาบาลธรรมศาสตร์รังสิต และขอติดรถไปโคราชด้วย หลังจากนั้นปล่อยให้คุณหมอดูงานที่โรงพยาบาล หลังจากคุณหมอเสร็จงานจึงเดินทางโดยรถตู้ไปค้างคืนที่อุบล และวันที่ 7 ค่อยเดินทางไปประเทศลาว

วันที่ 6 ก.ค.นัดเพื่อทั้งสองคนพบผมที่บ้านเวลา 8.00 น เพื่อขับรถไปรับคุณหมอ (ประมาณ 7.00 น ได้รับโทรศัพท์จากคุณหมอว่า ขณะนี้คุณหมออยู่ที่สระบุรีแล้ว มาดูงานที่โรงพยาบาลที่สระบุรี ให้มารับคุณหมอที่สระบุรีด้วย พอไปถึงที่นัดพบที่สระบุรีตอน 9.00 น คุณหมอแจ้งว่างานคุณหมอจะเสร็จประมาณ 11.30 น ขอให้รอคุณหมอด้วย จะได้ติดรถไปที่โคราช ปรากฏว่าพบคุณหมอเวลา 13.00 น จึงเริ่มออกเดินทางไปที่โคราช ไปถึงโคราชประมาณ 15.30 น เสียเวลารอคอยคุณหมอที่โคราชและรอรถเกือบ 3 ชั่วโมง สรุป คุณหมอไม่สามารถหาเช่ารถตู้ได้ จึงให้รุ่นน้องติดจากอุบลมารับ ที่โคราช เป็นรถกะบะ นั่งกันมา 5 คน จนถึงบุรีรัมย์ มีรถกะบะอีกคันที่ตีมาจากอุบล มาสมทบ และขับตามกันมา 2 คัน ผมและเพื่อนนั่งรถคันที่ตีมาสมทบที่ บุรีรัมย์ และคุณหมอกับเจ้าของรถที่ตีไปรับที่โคราชนั่งมาอีกคัน ถึงชายแดนอุบลติดกับประเทศลาว ตีสองกว่าๆ เข้าพักที่รีสอร์ท

วันที่ 7 ก.ค.ออกจากรีสอร์ท เพื่อไปไหว้พระที่วัดริมฝั่งโขง และชมท่าข้ามผากท้องถิ่นของเอกชน ก่อนนั่งเรือข้ามผากไปที่ฝั่งลาวไปขึ้นที่ด่านท้องถิ่น ต้องไต่ขั้นขึ้นฝั่งสูงขนาดตึก 5 ชั้น นั่งรถเกว 3 ตอน เข้าไปติดต่อวะเยียมคนไทยที่ไปลงทุนที่ลาว ทานกลางวันและกลับฝั่งไทยเกือบไม่ทันเวลาด่านปิด และไปค้างคืนที่บ้านของจำตำรวจที่ขับรถไปรับที่บุรีรัมย์ (เข้าใจว่าเป็นแฟนของคุณหมอ) ทานข้าว และคุยกับชาวบ้านเป็นที่สนุกสนาน

ครึ่งหนึ่งในชีวิตเกิดอะไรกับผม

เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันพฤหัสบดีที่ 23 กรกฎาคม 2015 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันพฤหัสบดีที่ 23 กรกฎาคม 2015 เวลา 17:11 น.

วันที่ 8 ก.ค.รอคุณหมอทำธุระจนถึง 11.00 น. จึงออกจากอุบล โดย นั่งกันมา 5 คน จำตำรวจเป็นผู้ขับ ผมนั่งหน้า เพื่อนของผม 2 คนและคุณหมอรวม 3 คนนั่งด้านหลัง มาถึงโคราช เกือบ 18.00 น. หลงทางในตัวเมืองโคราช เอรารถที่โรงพยาบาลและขับรถกลับกรุงเทพ รวม 19.00 น. โดยคุณหมอแยกไปทำธุระต่อกับจำตำรวจ ผมและเพื่อนแวะทานข้าวที่สระบุรี ในเวลาเกือบ 21.00 น. และกลับมาถึงกรุงเทพ เวลา เกือบ 23.00 น

เป็นการเดินทางที่เหนื่อยมาก ไม่ได้เที่ยวที่ไหนเลย ได้ไหว้พระแค่วัดเดียว นั่งรถทั้งวัน แลมนอนที่ไปประเทสลาว แยกที่สุด ที่ลาวไม่ได้ทำอะไรเลย นั่งรถแกง 3 ตอน อัดกัน 8 คน ขึ้นๆลงๆตลอดเวลาเพราะคุณหมอแวะไปหาใครต่อใคร และคุยอะไรกันไม่ทราบเป็นเวลานานๆ ปล่อยให้พวกผมยืนรอเหมือนกับเป็นผู้ติดตาม ตอนขึ้นลงฝั่งลาวอันตรายมาก ไม่มีบันไดขึ้นลง ต้องต่ายขึ้นลงกันเอง ผู้ร่วมเดินทางคนหนึ่งทกล้ม ได้แผลทั้งไปและกลับ ดิที่ผมไม่เป็นอะไร แต่ก็เพลียมาก

เห็นใจจำตำรวจมาก วันที่ 6 ต้องตีรถจากอุบลเพื่อไปรับพวกผมที่จังหวัดสุรินทร์ วันที่ 7 ตื่นแต่เช้าและร่วมเดินทางลาวทั้งวัน พอช่วงเย็นจำตำรวจก็ต้องเข้าครัวทำกับข้าวให้พวกเราทาน ก่อนจะแยกย้ายไปนอนก็ประมาณ 23.00 น. เช้าตื่นแต่เช้าประมาณ 6.00 น. ต้องมาทำกับข้าวเช้าให้พวกเราทานกันอีก พอ 11.00 น. ก็ต้องขับรถมือเดียวพาพวกเราไปส่งที่โคราช และทราบว่าต้องตีกลับอุบลเลย ผมได้ขอให้เขาอนค้ำงอย่าขับกลับอุบลคืนนั้นแต่ก็ไม่ทราบว่าเขาเชื่อหรือไม่ ทุกอย่างอยู่ที่คุณหมอเพียงคนเดียว

ผมถามตัวเองว่ามันเกิดอะไรขึ้น มีการนั่งทบทวนและถามตัวเองว่า ผมตอบตกลงไปกับเขาได้อย่างไร ตอนแรกเขาชวนผมคนเดียว และพาไปฝั่งลาว ถ้านำผมไปปล่อยไว้ที่ลาว ผมจะอย่างไร หรือตอนนั่งรถไปที่ฝั่งลาว และกลับมาที่ฝั่งไทย เกิดมีการนำของผิดกฎหมายเข้ามาและถูกจับได้จะอย่างไร และอื่นๆที่อาจเป็นไปได้หลายอย่าง ป

ผมสอบถามคนที่แนะนำผมให้รู้จักคุณหมอ ก็ไม่ได้ข้อมูลอะไร พังเขามาอีกที่เคยพบกันหลายครั้ง แต่ก็ไม่ทราบข้อมูลส่วนตัวเลย คุณหมอแจ้งว่าเขาจบทั้งแพทย์ และ ดร.ขณะนี้เป็นผู้บริหารอยู่ในคณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลธรรมศาสตร์รังสิต ผมและเพื่อพยายามหาข้อมูลเพิ่มเติมพร้อมการยืนยันสถานที่ทำงานก็ไม่พบข้อมูลใดๆ

ประสบการณ์ครั้งนี้ถือเป็นบทเรียนบทหนึ่งในชีวิตของผม ยังงงอยู่จนถึงปัจจุบันว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร กับคนที่ระมัดระวัง รอบครอบ และไม่ชอบทำอะไรเสี่ยงๆ แลผมไปรอคนเป็นชั่วโมงๆได้อย่างไร

สำหรับสุภาพสตรีท่านที่สอง วันที่ 30 เมษายน ผมลืมโทรไปหาท่าน และไม่ได้ติดต่อกัน จนวันที่ 18 กรกฎาคม 2558 ท่านส่ง e-mail มาให้ผมอีกครั้ง จึงได้ติดต่อด่วนกับท่านในวันที่ 22 กรกฎาคม เวลา 10.00 น. ที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้คุยกับท่านจนถึง 12.00 น. ท่านเชิญทานกลางวัน แต่มีเวลาน้อยเนื่องจากผมมีประชุมที่กระทรวงสาธารณสุขเวลา 13.00 น. เลยใช้เวลาทานข้าวด้วยกันแค่ 30 นาที และมีนัดพบกันท่านใหม่ในวันที่ 29 กรกฎาคม นี้

ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

ครั้งหนึ่งในชีวิตเกิดอะไรกับผม

เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันพฤหัสบดีที่ 23 กรกฎาคม 2015 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันพฤหัสบดีที่ 23 กรกฎาคม 2015 เวลา 17:11 น.

23 กรกฎาคม 2558